

Idees

Un 5% maleït

Agustí Colomines

És evident que la famosa barrera del 5% ha perjudicat el nacionalisme valencià durant anys. És una barrera injusta, ja ho sabem, de la qual n'ha estat còmplice, a més, el PSPV-PSOE, a qui ja li anava bé, fins que ha hagut de besar el terra de l'oposició massa temps. Ara bé, que els nacionalistes valencians no l'hagin

pogut superar mai en solitari també és prou eloqüent del calvari que ha hagut de passar el valencianisme polític des de la famosa batalla de València en sortir de la dictadura.

Quan parlo amb els meus amics de Catalunya sobre la política valenciana, la cara d'espant que fan és tot un poema, perquè, d'entrada, tenen al cap un estereotip que desemboca en una corrua de tòpics sobre qui fa què i qui és realment important per al manteniment de la llengua i la flama patriòtica. De política valenciana, tanmateix, no en saben res, llevat que els del PP són molt perillosos i que els del PSOE, que sí, que no ho fan bé, però com que són dels bons cal ajudar-los fins al punt que, de tant d'entusiasme que hi posen certes institucions catalanes, acaben per ensabonar els que, a casa seva, és a dir a Catalunya, serien els seus adversaris. Aquests amics de què parlo, del senyor Agustí Cerdà, per exemple, només saben que ha substituït Joan Puigcercós com a portaveu d'ERC al Congrés de Madrid, però, en canvi, no tenen consciència que sigui diputat per la província de Barcelona. Es pensen que ho és per la de València perquè es presenta com a dirigent d'Esquerra al PV, una formació que no aplega més de 2.000 vots, i que ara, en un excés de partidisme per no perdre el perfil, no ha volgut integrar-se a la coalició Compromís pel País Valencià, la qual, si tot va com ha d'anar, contribuirà a laminar la majoria absoluta del PP.

I del valencianisme polític, o sigui del BNV, que en saben aquests amics meus, incloent-hi la legió de nacionalistes que defensen els PPCC? Doncs la meua experiència és que, a pesar dels molts esforços que hi hem posat unes quantes persones, amb prou feines hi ha qui et sap dir què representa, qui el dirigeix o si té un o mil regidors. Per això es queden astorats quan els dius que el Bloc és la tercera força municipal del PV, amb quasi 300 regidors i 26 alcaldies. De la nova coalició, aquest esperançador Compromís pel País Valencià que ha tornat a relligar el BNV amb EUPV i EVPV després del fracàs del 1987, no l'acaben de situar, perquè no la coneixen, entretinguts com estan a dirimir des de Catalunya el que hauria de ser competència dels valencians. Aquesta ha estat la pitjor conseqüència del 5%: sovint ha fet invisible el valencianisme fins i tot per als catalanistes.

Director del Centre UNESCO de Catalunya

Escòcia independent, diu el 'Financial Times'

Ramon Tremosa

La setmana passada l'influent *Financial Times* (FT) dedicà un llarg article a les eleccions escoceses del proper 3 de maig, tot donant versemblança als diferents sondeigs d'opinió que auguren una victòria de l'independentista Scottish National Party (SNP). El seu títol és explícit: "A separate Scotland would shed its sense of victim-

hood" (una Escòcia independent revertiria el seu victimisme).

Per al FT una Escòcia independent és econòmicament viable. Si bé durant els segles XVIII i XIX els estats grans eren necessaris per a garantir el creixement econòmic d'una petita regió o d'un petit país (a causa de l'existència de barreres proteccionistes al lliure comerç entre els grans estats i a la necessitat de formar part d'una gran potència militar per a sufragar les despeses en armaments), avui el món ha canviat radicalment les regles de joc: els avantatges de l'homogeneïtat de les petites unitats es poden traduir en beneficis econòmics, que es deixen d'obtenir si se segueix formant part d'estats grans de composició heterogènia.

El lliure comerç permet a les petites nacions especialitzar-se i ser competitives en un món cada cop més globalitzat. Avui alguns petits països perifèrics europeus, que històricament havien estat pobres, marginals i seculars expulsadors de població, figuren entre els països més rics i desenvolupats del món: Irlanda, Islàndia, Noruega, Finlàndia... El desig d'independència d'Escòcia no va contra ningú. Simplement, els escocesos valoren si continua essent un bon negoci continuar essent britànics i ho debaten en termes de cost d'oportunitat: "a la vista de la recent i brillant evolució econòmica dels nostres veïns independents, estem deixant de créixer?" A les estadístiques oficials de l'Eurostat, per exemple, la regió de Bratislava ja iguala el PIB per càpita de Catalunya. Expulsats pels txecs ara el 1992 ("no volem subsidiar-vos eternament, espavileu-vos"), fent ús de polítiques fiscals procompetitives Eslovàquia ha captat molta inversió estrangera amb un impost de societats dels més baixos d'Europa.

Hi ha una novetat molt important en aquestes eleccions escoceses: ja no estan a favor de la independència només simpàtiques personalitats del món artístic com Sean Connery. Ara alguns grans empresaris escocesos s'han manifestat explícitament per la independència, tot finançant públicament l'SNP sense por a perdre vendes a la veïna Anglaterra. Un exemple: George Mathewson, fins al 2006 president del cinquè banc més gran del món, el Royal Bank of Scotland. Potser a Escòcia veurem acomplir les profecies dels professors Alberto Alessina i Enrico Spolaore, quan van publicar el 2001 a l'*American Economic Review* el seu famós article "Economic integration and political disintegration"?

Universitat de Barcelona
www.ramontremosa.com